

990.

Un de cada c

6 min. 16/1

 Generalitat de Catalunya **7,5** Milions de futurs

Dos voluntaris d'Arrels atenent a una parella que viu al carrer en ple confinament / MANOLO GARCÍA

DAVID FERNÁNDEZ (/FIRMES/DAVID_FERNANDEZ/)

Periodista i activista social

+ Segueix-me

0

Comparteix

Guarda

"La propensió a venerar els rics i menysprear els pobres és la causa més gran i universal de la corrupció"; Adam Smith

"El covid-19 ha trasbalsat per complet les nostres vides. Més que canviar el món, el covid i l'emergència social que se'n deriva han agreujat els mals que ja patíem, les *patologies* prèvies". No ho serà -disculpin l'espòiler-, però penso que hauria de ser la notícia del dia -i del mes i de l'any-. Pel perquè i pel com. En fons i forma. Ahir, quan s'apagava el dia, tres mil dues-centes entitats de l'àmbit català de l'acció social comunitària, la cooperació, la pau i els drets humans emetien un comunicat conjunt. Que 3.200 entitats es posin d'acord -en alguna cosa- i diguin el mateix alhora ja és, en els temps que corren, més que destacable. Que ho facin a més per alçar la veu sobre la fondària dura i la llargària cruel de les desigualtats socials, aquí i arreu, encara més. Tant de bo m'equivoqui -ho comprovarem aquest matí-, però diria que no trobaran cap portada que ho ressenyi, redundantment, a tota portada. 1.800.000 catalans i catalanes -el 23%, un de cada cinc- en risc de pobresa. 990.000 en pobresa severa. Dades d'abans del covid-19. Després, dades provisionals per ara, ja sabem que són 93.000 més. El 14,3% de la societat.

Aquesta crisi demostra que no hem après res de l'anterior, i és el pitjor que es pot concloure

"Si no fem els canvis radicals i estructurals que calen, les previsions catastròfiques dels diferents organismes internacionals les acabarem pagant els de sempre: classes treballadores i, sobretot, col·lectius en situació de major vulnerabilitat". La qüestió adolorida i multireincident és que l'any passat -i l'altre i el de més enllà- també va passar: fa gairebé una dècada, cada 17 d'octubre, diada internacional per a l'eradicació de la pobresa, un manifest posa d'acord tres milers d'entitats socials catalanes. Una dècada perduda amb tots els poders fent com si sentissin ploure. Que tingui zero recorregut polític és una vergonya insostenible,

abans i després: perquè la pandèmia del covid-19 que tot ho agreuja s'estén sobre les runes prèvies de l'epidèmia crònica de les desigualtats. Plou sobre mullat, els avisos venen de lluny i, abans de l'esclat distòpic del març, ja teníem titulars simptomàtics. El març, que seguíem batent records en desnonaments: 34 al dia -sí, encara estem així-. El febrer, que el relator de l'ONU afirmava categòric que el sistema de protecció social a l'estat espanyol -26% en risc d'exclusió- estava "trecat". El gener llegíem el darrer i demolidor *Informe Foessa* que tornava a esmicolar el miratge català d'un sol poble. No, no ho som: som ja tres països molt distints en un mateix espai segregat. Un 45% integrat, un 35% en precarietat ininterrompuda i un 20% en exclusió social.

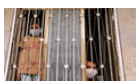
"Avui, la crisi sanitària, econòmica i social ha demostrat els terribles efectes de la desigualtat". No tot anirà bé, va escriure la Lídia Heredia, amb sensata i anticipada raó, el 17 d'abril. Aquesta crisi demostra que no hem après res de l'anterior -i és el pitjor que es pot concloure-. En matèria d'habitatge, qui va fer el malalt ven l'hospital i continua enriquint-se. Rere el desnonament de 267.000 famílies en una dècada, que la inversió immobiliària en lloguer sigui la més rendible i llaminera dels Països Catalans -un 7,4%- i que el tercer gran tenidor de pisos buits a Catalunya ja es digui Blackstone -un fons voltor, icona de la voracitat dels carronyaires- diu molt poc del país. I massa del pastís. Que la impotència institucional en matèria d'habitatge topi sempre amb les lleis del mercat -el dret dels lleons a cruspir-se els xais- ens recorda avui que no hi ha major incompatibilitat ni més radical que la que separa l'estat de dret del capitalisme salvatge. El que un anuncia formalment, l'altre ho esfondra diàriament. Una sola dada per demostrar que no estem tots en el mateix vaixell: els 23.000 milionaris de l'Estat han augmentat la seva riquesa en 19.200 milions entre el primer estat d'alarma i el juny passat.

Aforisme: mai tan pocs
havien robat tant a tants
en tan poc temps i amb
tanta impunitat

"Garantir els drets bàsics és el primer pas per no deixar ningú enrere". El manifest de la Plataforma Pobresa Zero - Justícia Global, mínim fil a l'agulla per provar de recosir-ho tot, situa aquest any cinc prioritats i un element. L'element? Que cal reivindicar la política com a eina col·lectiva per a la transformació social. Les cinc prioritats? Combatre la precarietat laboral i la pobresa; reforçar l'accés universal a serveis públics de qualitat; avançar cap a la justícia fiscal i combatre la corrupció; combatre els desequilibris planetaris i el canvi climàtic; i garantir els drets de tota la ciutadania combatent la xenofòbia, el masclisme i els discursos d'odi. No gaire

lluny de la recent encíclica *Fratelli Tutti* de Bergoglio. Clar, per sortir del pou primer cal deixar de cavar.

"No volem una *nova normalitat*, ens cal una nova societat". Fa uns pocs anys, en un inusual debat a la televisió suïssa, Jean Ziegler (*El capitalisme explicat als joves i als no tan joves*, Ed. Viena, 2020) debatia sobre l'estat del món amb el president de la gegantina Nestlé. Allà van xocar dos mons antagònics, dues mirades contràries, dues realitats polaritzades. Qui deia que estem en *el millor dels mons possibles* davant de qui sostenia que aquest ja ho era, d'impossible, esdevingut ja ordre caníbal. Aforisme: mai tan pocs havien robat tant a tants en tan poc temps i amb tanta impunitat. Als que s'escuden i confonen encara, barroerament, la història del liberalisme polític amb el saqueig del neoliberalisme econòmic, els diria només dues cosetes. Una, que el liberalisme polític va néixer, resumidament, per evitar les salvatjades que som capaços de fer-nos els uns als altres; el neoliberalisme, en canvi, per atiar-les. I dos, els xutaria en vena un xic d'Adam Smith davant del seu mirall narcisista, sociòpata i criminal: "Tot per a nosaltres i res per a la resta sembla haver estat la màxima abominable dels amos de la humanitat en totes les edats del món". També en la nostra era, en aquest estrany dilema contemporani on el capitalisme sembla alhora inviable i -per ara- invencible. Dilema que cal respondre amb un altre dilema major, fet ja evidència: serà difícil sortir-nos-en, d'aquesta, efectivament. Però incomparablement molt més difícil serà no fer-ho.

ns poden caure en el treball infantil a causa del covid-19, alerta l'Unicef

(https://www.ara.cat/internacional/Milions-treball-infantil-covid-19-Unicef-coronavirus_0_2470552987.html)

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_97c31938?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_97c31938%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=990.00)